

“Ziua cea mai irosită este aceea în care n-am râs”
(Chamfort)

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

EDITATĂ DE CENACLUL
UMORIȘTILOR SIBIENI
“NICOLAUS OLAHUS”

Nr. 1 (81) / 2025

sub egida Centrului Județean pentru
Conservarea și Promovarea Culturii
Tradiționale “Cindrelul-Junii” Sibiu
și cu sprijinul Cercului Militar Sibiu

ACUUS

SE DISTRIBUIE GRATUIT

EPIGRAME

PROZĂ SCURTĂ



DESENE UMORISTICE

AFORISME

VERSURI SATIRICO-UMORISTICE

Constantin Tudorache



Epigrame

Domnului Nicolae Ciucă

Autor al cărții *În slujba țării*

Fost ministru-al apărării,
Despre Ciucă poți să spui,
C-a rămas *În slujba țării*,
Dar nu-n slujba țării lui.

Povață

Protejează-ți idealul
Și ferește-te în cale,
Nu de cei ce urcă dealul,
Ci de cei ce-o iau la vale...

Dușmănia

Sentiment ostil, ascuns,
Plin de ură viscerală,
Care astăzi a ajuns
Armă prezidențială.

Semne

Privind spre cer, în nopți de vară,
Văd viața mea anterioară
Și simt, în aspre dimineți,
Trăiri din viitoare vieți.

Echitație

Le-am replicat la pețitori și babe,
Ce-mi nivelau terenul amoros:
Decât să țin dârlogii unei gloabe,
Prefer să cad de pe un cal frumos.

Vorbe resuscitate

- Nu vreau ca America s-o ia la... *Trump*.
(Joe Biden)
- Mi-a plăcut cartea
De veghe în clanul de ocară.
(Traian Băsescu)
- Nu băgați bățul prin... *hard* !
(Bill Gates)
- Să nu cereți de la măgar
referințe despre cal.
(La Fontaine)
- Iubiți și câinii vagabonzi.
(Pisicile aristocrate)
- Să ne ferim de *Ziua în care vin peștii*.
(Fetele din Piața Spaniei)
- Mi-a plăcut filmul *Păsările*.
(Tănase Scatiu)
- Nu mi-a plăcut să umblu desculț.
(Motanul încălțat)
- Îmi fac "*mea pulpa*"
(Matache Măcelaru)
- Nu citiți *Cartea șoaptelor la surzi* !
(Varujan Vosganian)



VITA BREVIS

(gânduri, vorbe, cumpăniri)

- Deloc vesel ca, după atâtea trădări, s-o constată și pe cea a propriului trup...

- Dragostea s-ar cuveni să înalțe animalul spre om, nicidecum să coboare omul spre animal.

- Fiind artist al cuvântului consideră că nu mai are și obligația de a fi om de cuvânt!

- Noi bătrâni? Noi suntem tinerii de altădată.

- Suntem, prea des, iuți cu răul și înceteți cu binele. Deciziile negative se iau grabnic, hotărârile bune se definitivează anevoie, suferă amânări și, cele mai multe, nici nu ajung la înfăptuire.

- Mi s-o fi părut mie, dar urările celor veniți cu sorcova la ușa muribundului parcă sunau fals...

- Oamenii și faptele lor n-au niciodată exact dimensiunea pe care le-o atribuim.

- Cât fast, uneori, la celebrarea, de fapt, a unor eșecuri (atâția ani de activitate politică sau profesională, de carieră artistică sau științifică, de căsătorie etc. etc.)!

- Există un singur mod sigur de a nu avea dezamăgiri: să nu aștepti nimic, de la nimeni.

- Cu cât te exprimi mai des și mai amănunțit, cu atât îți „developezi” mai limpede limitele.

- În vecinătatea muntelui și a mării simți, aproape fizic, splendoarea eternității și neantul zădărniceii.

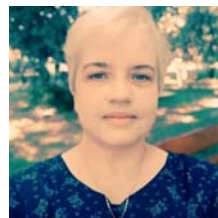
- A nu fi generos este o infirmitate sufletească, însă a nu păstra măsura generozității înseamnă prostie.

- Și viața și moartea sunt, în egală măsură, un avantaj și un dezavantaj pentru om.

- „E ultima mea gafă pe acest an!”, m-a asigurat el și am admis că poate are dreptate, căci mai erau puține minute până la miezul nopții de Revelion.

- Se află în fața unei veritabile capodopere și o comentează cu o asemenea lejeritate, de parcă el, personal, ar „comite” zilnic ceva asemănător.

Corneliu Șerban



ANGOASE DE POET

Nu țineți cont de-o toană de poet,
Ființă transcendentă și astrală,
Cu stări sinusoide și-n spirală,
Amestec de modern și desuet.

El sparge carapacea lui banală
Și evadează pe-un tărâm secret
Nu țineți cont de-o toană de poet,
Ființă transcendentă și astrală.

Și-ar pune al său suflet amanet,
Să scrie-o poezie magistrală -
Iertați-i atitudinea teatrală -
În lumea artei este un valet.

Nu țineți cont de-o toană de poet!

ZMEIE DE HÂRTIE

Ne știm abia de câteva solștiții,
Trăim un vis frumos, în miez de vară;
Umbrită de-ntrebări și supoziții,
Idila noastră e imaginară.

Te-aștept să vii sub streășina de stele,
Să stoarcem mustul boabelor de rouă,
Din ce-a rămas, să-mi pui la gât mărgelă,
Apoi să bem, chiar dacă-n inimi plouă.

Iubește-mă profund, pe îndelete,
Precum un portativ, o rapsodie,
În timp ce printre nori fac piruete
Cocori de lut și zmeie de hârtie.

De vrei, recită-mi câteva poeme,
Când mă cuprinzi în verdele privirii,
Să uit că suntem, pentru scurtă vreme,
Doar cerșetori la Porțile Iubirii.

Teodora Pascale

**Unui autor ambițios**

Deși făceai curent pe asul
Cu scrisul consacrat de timp,
Când te-a simțit în șa Pegasul,
S-a-ntors cu curul spre Olimp.

Aroganță de nevastă

Mâna ei – mi-a spus mereu,
Cu mândria ei prostească –
N-a prea fost de nasul meu,
Poate doar să mi-l pocnească.

Unui prolific

I-au sugerat politicos,
Confrații în catren experți,
Să scoată din volumul gros
Doar ce cuprinde-ntre coperti.

Ascensiune aiurea

Râvnind o viață mai ușoară,
Se screm destui deștepți ai gliei
Să suie scara ce-i coboară
Spre culmile politichiei.

Carte pentru bărbați

Tentantă carte-a fost femeia,
Citită cu ardoare-aparte
Și poate tocmai de aceea
E și cea mai tradusă carte.

Gheorghe Șchiop**Substanță ilariantă**

Când fulgii smălțuiesc ograda
Cu albul quasi-permanent,
Eu beau șampanie cu lada...
Să am umor efervescent!

Condiție necesară

Realizând că viața iute trece,
Dar ocolind opreliști și cenzuri,
Chiar și un porc mai judecă la rece...
Dar numai transformat în răcituri!

Monumento mori

Cu aripi bustul vreau să-mi fie,
Deschise larg, în chip de arc,
Iar muza, tânără și vie...
S-alunge ciorile din parc!

Prudență

Confrații mă vorbesc prin dos,
De la distanță mă evită,
Căci sunt un tip periculos...
Având o minte ascuțită!

Scriitor prolific

Avea lansări de carte dese,
Dar lumea îl lua la goană:
Scria doar opere alese...
Din lirica contemporană!

Valentin David

E GREU SĂ FII MOȘ CRĂCIUN...

Veniți, toți cei cu suflet de copii,
La Moșul, să îi stați cuminți în poală,
Să-i spuneți dacă la (a vieții) școală
Ați promovat... și daruri veți primi.

Fetițe și băieți azi dau năvală,
Dar și bătrâni ori tinere nurlii;
Veniți, voi, cei cu suflet de copii,
La Moșul, să îi stați cuminți în poală!

Cei mici îi cer prea multe jucării,
Frumoasele îl lasă-n punga goală,
Bătrânii, supărați, îi fac morală
Că ia, nu dă și-i pus pe șmecherii.

Veniți, toți cei cu suflet de copii...

Teodora Pascale

RĂZBUNARE

M-am tot rugat la Creatorul
Ceresc să-mi dea norocul chior.
Milos, El mi-a întins piciorul
Să-l prind și-un spiț mi-a dat, să zbor

La locul meu, să ar ogorul,
Că-s păcătos și pieritor
Și, asudând la câmp, să mor
Mânând plăvanii ori tractorul.

Văzând ce negru e umorul
Prea Bunului, cu mare zor,
De nervi, m-am îmbătat ca chiorul

Și, iertător, chiar dacă-ateu,
Deși mi-am ascuțit toporul,
Am dat cu barda-n Dumnezeu.

Gheorghe Șchiop

FEMEIA FATALĂ

Dezamăgit de muza-mi feminină,
Cu coarne mai stufoase ca un ren,
Am vrut să mor și m-am culcat pe șină...
Dar nu trecea pe-acolo niciun tren.

În hăul fără fund m-am aruncat,
Să scap de remușcările infame,
Rămas-am în bretele agățat
Și m-au salvat, aproape mort de foame.

M-am atârnat de un stejar masiv,
C-un ștreang, de-o cracă groasă, rezistentă,
Dar cum eram obez și depresiv,
S-a rupt și-acum mă coase-o asistentă.

M-am aruncat de pe faleză-n lac,
C-un ultim strigăt, recte, o sudalmă,
Dar s-a băgat un înger sau un drac...
Era adâncă apa, de o palmă.

Refugiat în mări de-alcool,
Trecând prin stări, de comă și de criță,
Surprinzător, că nu mă simt nasol...
Ba chiar m-a înfiat o crâșmăriță.

Îmi dă țigări, cu vin îmi face plinul,
Dar confiscându-mi ghiulul meu de lord,
Tot numerarul, și-a cerut și pinul...
Când am făcut, instant, atac de cord!

Valentin David



Desenele umoristice de la pag. 1, 5 și 18 sunt
semnate de **Cristinel Vecerde-CRIV**

NU ESTE O ȘTIRE BOMBĂ!

Într-adevăr, faptul că **Valentin David** (inginer, n. 1957) a mai publicat încă o carte de umor nu este o știre bombă, deoarece până la aceasta au mai fost nu mai puțin de alte 17. Dar avem de-a face, totuși, cu o bombă, pe care o regăsim în titlul celui mai recent volum al prolificului autor, adică **„BOMBA DE RÂS (poezii vesele)”**.

Cartea, apărută la Editura PIM din Iași în anul 2024, tipărită în format mare, cuprinde, în cele 194 de pagini ale sale, 164 de poezii, de lungimi diferite, de la 12 la 56 de versuri, predominând cele cu versuri mai multe și cu măsura mai mare. Cu siguranță, dacă se adopta o pagină mai mică și o tehnoredactare puțin mai „aerisită”, cu aceleași texte se puteau face chiar două volume consistente.

Autorul, membru al Cenuclului Umoriștilor Sibieni „Nicolaus Olahus” și al Uniunii Epigramiștilor din România, s-a remarcat în ultimii ani nu numai prin numărul mare de cărți publicate, dar și prin calitatea creațiilor sale, apreciate cu numeroase premii la diverse concursuri, festivaluri și manifestări specifice.

Nu întâmplător, renumitul profesor universitar, scriitor, gazetar și critic literar **Ion Popescu Brădiceni** scrie în prefața volumului prezentat în rândurile de față: **<David Valentin urmează cu încredere unor poeți notorii precum George Topârceanu, Ion Minulescu, Al. O. Teodoreanu, M. Sevastos, Ion Pribeagu, E. Marghita, Dragoș Protopopescu, Tudor Mușatescu ș.a. Dar evită a le fi cumva „epigon minor”...>**

Subscriem, fără alte comentarii!

Temele abordate în „BOMBA DE RÂS” sunt diverse, dar câteva sunt, în mod evident, predominante: vârsta a treia, cu toate „aventurile” specifice acesteia; viața sănătoasă, regimul alimentar, cura de slăbire; problemele existențiale majore, viața și moartea; criza creatorului; viața de după moarte, Rai și Iad, păcatul originar; amintirile din copilărie și din tinerețe; sărbătorile tradiționale ale românilor ș.a.

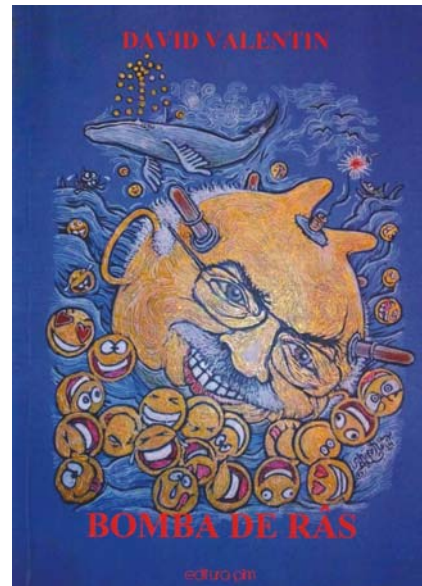
Umorul practicat de Valentin David în această carte este natural, direct, relativ simplu, dar inteligent în același timp, bazat pe autoironie fină. În cele mai multe dintre poeziile sale el este de situație, susținut de un limbaj adecvat, nuanțat.

Faptul că autorul este și un redevabil epigramist se regăsește în poeziile sale prin plasarea unor poante explozive, surpriză, la final, ca în „Potop anunțat”, „Cel mai mare din PARCare”, „Piei Satană”, „Decizie brici”, „Frați de cruce”, „Jaf la drumul mare”, „Subtrefugiu”, „Chiar eu”, „Accident intim” și multe altele.

Tot din arsenalul epigramistului recunoaștem, în multe poezii umoristice, jocuri de cuvinte, calambururi diverse, paradoxuri și numeroase comparații.

Dar o creație în versuri mai lungă permite și poante „în cascadă”, la care confratele nostru se dovedește un adevărat maestru; mărturie stau, printre altele, „Nostalgie finală”, „Criza existențială”, „Semn distinctiv”.

Sunt, în volumul analizat, și poante finale cu tâlc umoristic, aducând a morală, chiar dacă nu este vorba de fabule. Spre exemplu, pățania relatată în „Aventuri în cimitir”, în urma căreia se trage concluzia „Că soacrele-s periculoase chiar și în viața de apoi” este delicioasă și edificatoare în sensul amintit. În aceeași idee, foarte interesantă este poezia „Ciudățeni”, în care se prezintă cum diferite insecte, animale, vampiri și chiar soacra, după ce îi sug sângele se contamenează cu poezie, de unde se vede clar că el, autorul, este „poet pur-sânge”.



Ștefan-Cornel Rodean

(continuare în pag. 7)



ZÂMBIND CU PĂRINȚII

Un părinte îl întreabă pe un actor, după un spectacol cu totul fulminant, în care acesta fusese adulat, pur și simplu, de public:

– Cum se face, maestre, că noi, cei care predicăm, cuvântăm despre lucruri adevărate și înălțătoare, de multe ori reușim prea puțin să impresionăm oamenii, în vreme ce voi, actorii, îi emoționați atât de tare, pe aceiași oameni, cu ceea ce le prezentați pe scenă?

– Părinte, cred că există o explicație pentru această situație. Noi vorbim și prezentăm pe scenă lucrurile inventate ca și cum ar fi reale, în vreme ce voi, mulți dintre clerici, vorbiți de lucrurile reale ca și când ar fi inventate...

– Domnule student, îl întreabă părintele profesor pe tânărul teolog, spuneți-mi, vă rog: toate rugăciunile, făcute din inimă și cu credință, sunt ascultate?

Aflându-se deja riscant de aproape de a pica examenul, nefericitul nostru se gândește, se răzgândește, iar se gândește... Dacă răspunde că nu, atunci înseamnă că pune la îndoială bunătatea lui Dumnezeu și făgăduința Sa de a fi grabnic ajutorător oamenilor care cu credință, cu nădejde și cu dragoste se apropie de El și Îi cer ajutorul. Dacă spune că da, de asemenea s-ar putea să fie într-o mare încurcătură, aducându-i-se drept argumente situații în care logica expusă nu a funcționat deloc așa.

Însă, oricum ai da-o, tot e mai bine să Îi atribui lui Dumnezeu prea mult decât prea puțin, așa că răspunde încrezător:

– Da!

– Atunci, rugați-L repede pe Dumnezeu să luați examenul acesta!

Romeo Petrașciuc

(urmare din pag. 6)

Ingeniozitatea lui Valentin David în a aborda căi și mecanisme mai puțin folosite de construcție pentru poante este dovedită în câteva poezii care ne amuză prin crearea unei corespondențe între diferite ființe și obiecte, pe de o parte și situații de viață pe de altă parte. Astfel se folosesc medicamentele în „Idilă medicală”, legumele în „Pericolul verde” și alimente diverse în „Sfatul medicului”.

În „BOMBA DE RÂS” autorul folosește un limbaj extrem de bogat, ceea ce corespunde, firesc, culturii sale și spiritului său enciclopedic, ritmul curge natural, fără multe inversiuni și alte artificii, rima nu are nevoie de cuvinte de umplutură, narațiunea este limpede. Acolo unde versurile sunt foarte lungi cezura este de ajutor și confratele nostru o folosește exact așa cum trebuie. În opinia noastră, rar se mai întâlnește astăzi vreun poet cu o atât de mare ușurință în versificare; de fapt este evidentă plăcerea de a versifica, poeziile nu sunt „chinuite”, totul pare scris firesc, „dintr-o suflare”, ceea ce un cititor simte. Chiar și dacă ar găsi cineva, în toată cartea, vreo câteva ușoare aritmii și asonanțe, la patru-cinci mii de versuri câte sunt aici s-ar permite, ar putea spune altcineva, mai îngăduitor, în apărarea autorului.

Concluzionând, putem sublinia că am citit cu ușurință și mare plăcere o carte foarte bună, chiar de referință în domeniu.

Felicitări Valentin David! Te așteptăm și cu alte volume!

**SPERANȚA COMUNICĂRII**

Trec de portalul automat, aleg în hol serviciul apăsând o clapă și mașina îmi eliberează un număr de ordine după care, liniștit, dar pierdut, cobor câteva trepte spre încăperea unde urma să mi se ia sânge pentru analize. Între timp figurile semenilor îmi întorc sufletul pe dos așa cum se face cu o haină. Toți fac fețe absente mai ales atunci când trec pe lângă tine. Mă rog, știu că numărul populației a explodat, dar ce folos dacă oriunde te duci - zic eu: „și mă duc și mă tot duc pân' la umbra unui nuc” - dai peste niște străini preocupați și în timp ce stau la coadă numai de probleme personale, adică: cum să te grăbești să bifezi cât mai multe chestiuni pe agenda zilnică, precum să cumperi păpică, să plătești taxe, să te bagi în față furând timpul altora mai blegi, la care poate bonurile se termină „Păi nu m-ai văzut că eram în față la coadă?/ Dar ce, dom'le trebuie eu să îți port de grijă?” Ei bine, în această mulțime de lume înstrăinarea e atât de puternică de, fie trec mulți, fie nimeni ca la polul înghețat, este cam același lucru. Cel puțin eu prefer să fiu singur, în atare caz mulțumindu-mă să contemplu natura.

Ajuns pe scaunul tapițat cu vinilin gri, mă fac covrig ca să mă ascund de fețele semenilor, căci nu pot accepta ca ele să nu exprime nimic. Un bărbat cu șapcă americană se uită în tavan, o fată cu pantaloni zdrențuiți și cizme ascultă muzică contemporană, un tânăr cu geacă de camuflaj bate din vârful adidasului și butonează la mobil, o arătare cu hanorac are gluga trasă, de ce, oare de ce...?

- Nu înțeleg, de ce nu au pus afișaj electronic cu numărul de ordine pe ușă? șoptesc eu în neant.

- Pentru că nu îi interesează și nu vor să cheltuiască. Poate le convine să fie dezordine, susură gluga cu o voce caldă ce îți alină inima.

- Vă rog să îmi spuneți, mai poți face ceva interesant în orașul nostru? continui eu.

- Încercați să mergeți la un vernisaj de pictură, un salon de fotografii, o lansare de carte... propune vocea melodioasă a glugii.

- Un concert simfonic?

- Merge și muzică populară!

- Un muzeu, poate un târg, adaug febril aproape cu frică de a nu lâncezi conversația.

- Nu o să vă vorbesc despre galeriile de artă din muzeul Brukenthal, dar pot să vă explic câtă muncă se găsește în broderiile populare din muzeul Astra.

Încet se deschidea un tărâm magic. Precum cetina cerne razele soarelui, iar zăpada strălucește cu o puritate spontană peste clipocitul unui izvor. Fiecare fulg este un fluture ce zboară numai o zi, fiecare picătură un strop ce se pierde în albia universală.

Mi-am promis că negreșit voi mai dialoga cu fața ascunsă al cărei suflet se evaporă cu fiecare respirație caldă. Dar unde și cum? Poate ne vom rătăci fiecare cu zilele lui, cu cercul lui de cunoștințe, cu preocupările lui. Însă misterul primei întâlniri e la fel de puternic ca primul flirt, fără să promită dragostea și nu știu dacă va rezista unei revederi...

Liviu Modran



DE NECREZUT! ROMÂNUL FRATE CU UCRAINIANUL!

Personaje: R – reporterul; B – Badea de la Jina

B – Un milion de euro!

R – Bravo, bade, ai ceva la teșcherea!

B – No bravos! Păi nu-s ai mei, mă. Cugetam, așa, cam câte lovele dăm noi, trimestrial, ucrainenilor, frații noștri.

R – Frați vitregi, vrei să zici.

B – Ce mai contează, dacă așa vrea Ursula, așa este. Zice ea că nu avem grâu, nu avem. Zice ea că nu avem ulei, nu avem. Zice ea că trebuie să luăm curent, luăm. Luăm tot ce zice ea de la ucrainieni că mă și mir cum am supraviețuit noi până la începutul războiului din Ucraina.

R – Lasă economicul, eu spuneam că ucrainenii nu ne sunt frați, era mai sigur când eram frați doar cu codrul. Gândeam numa câți bucovineni și basarabeni au căsăpît ăștia.

B – Da, dar Iisus ne învață că trebuie să iubim până și pe dușmanii noștri.

R – Am auzit că în timpul comunismului, un călugăr ce primise zece ani de închisoare, la sfârșitul pedepsei a mai cerut cinci ani de detenție. Spunea că în zece ani a reușit să-i ierte, dar ca să-i iubească îi mai trebuie cinci ani de suferință.

B – Acum parcă mai vii de acasă...

R – Vodă Ștefan a iubit două ucrainience și chiar s-a jertfit însurându-se cu ele.

B – Vezi, de-aia îi spune „Cel Mare și Sfânt”.

R – Nu e bine să fim răi, poate au și ei oameni ca lumea.

B – Cu siguranță! De exemplu, Taras Bulba.

R – Cine era ăsta?

B – Un fel de Baba Novac ucrainian.

R – Nu m-ai luminat deloc.

B – Era hatmanul cazacilor zaporojeni, singurii ucrainieni adevărați.

R – Și ceilalți?

B – Aliații ucrainieni sunt în mare parte polonezi, dar și români, cehi, slovaci, unguri.

R – Nu pricep, cine i-a dus acolo?

B – Nu i-a dus nimeni, erau acolo din timpul celui de-al doilea război mondial, când Hitler și Stalin au distrus Polonia și au împărțit-o între ei.

R – Păi da, dar nemții au pierdut războiul.

B – Tocmai, și-au restituit Polonia care este astăzi, dar rușii, care au câștigat războiul, nu au mai dat nimic înapoi, ba mai mult, în 1953, când a murit Stalin, a venit la conducerea U.R.S.S. Nichita Hrușiov, care a făcut Ucraina Mare.

R – Cum adică?

B – Adică, Nichita ăsta era ucrainian și a dat la Republica Socialistă Sovietică Ucraina jumătate din Polonia, Bucovina de Nord, sudul Basarabiei, Crimeea...

R – Aha, de-aia zicea Putin că Ucraina e o țară surogat și Crimeea este a lor.

B – Ei, în Uniunea Sovietică toate au fost ale lor, mai ales Crimeea, inițial grecească, apoi bizantină, tătarască și mult mai târziu rusească. Acolo își făceau țarii palatele de vară.

R – Din câte spui, nici rușii, nici zaporojenii nu erau prea educați, la ei contând mai mult forța fizică.

B – Niciun zaporojean adevărat nu murea în patul lui. Era o luptă permanentă, pe viață și pe moarte între cazaci, tătari și leși.

R – Am citit undeva că aveau metode originale de a-și face felul unii altora.

B – Da, diferite specialități: fripti la proțap, împănăți cu săgeți, dezmembrați prin forța cailor sau bătuți până le ieșea borșul, toate aseasonate cu sămăhoancă.

R – Ce-i aia sămăhoancă?

B – O specialitate ucrainiană, o votcă din sfecla luată de la gura porcilor și din care dacă bei prea mult te faci ca ei. Hai să-ți dau un șnaps, ți se potrivește mănăușă.

Cugetare

Nu crede că-n secret
Poți tăinui o crimă mare,
Vezi, ușa scârțâie mai tare
Când o deschizi încet.

Doamnei X

Inimă mare că ai, doamnă,
O cred și eu și-s toți convinși,
Căci, dacă nu, putea-s-ar, oare,
Să-ncapă-ntr-ânsa-atâția inși?

Lui L...u

Te-ndrăgostești prea tare
în ochii cei albaștri,
Pe care-n poezie
tu îi numești tot aștri
Sau nu știi că poporul
ne-ndeamnă la tot pasul:
„Cin' umblă după stele
în groapă dă cu nasul!?”

Sex Til
(POSNAȘUL, 1896)

Unui șef de gară

Semnalul roșu e alarmă;
Deci trenul se oprește-afară.
Se înșelase mașinistul:
E nasul șefului de gară.

Unui poet

Cătând mereu în vers cadența,
Ca regulă de poezie,
Se-ntâmplă să cam uiți scadența
În regula de datorie.

Radu Rosetti
(POSNAȘUL, 1897)

UN SCHIMB

**(Contra scăderii nașterilor în Franța,
frunțașii politiciii plănuiesc o lege în
urma căreia să se poată iar înmulți
poporul francez – „ziarele”)**

De la frumoasa Franța,
Iubita surioară,
Ne vine-o tristă veste:
Francezii nu se-nsoară!

În schimb, ca Franța astăzi
Nu-i țară mai bogată:
Două treimi din aur
Ea-l ei, din lumea toată.

Și când gândesc c-aicea
Ah, tot așa frumoasă,
O soră-a ei, săracă,
Dar cu o numeroasă

Familie, trăiește
Un trai pe azi pe mâine
Căci, tată mașter, statul
Dă altora din pâine,

Lui Fallieres i-aș scrie:
„Înceată-a ta plânsoare,
Nu mai fii trist, că-ai Franței
Juni nu vor să se-nsoare,

Căci iată ce ofertă
Îi fac Măriei Tale:
Copii îți dăm o droaie,
Tu dă-ne-n schimb parale!”

Haralamb Călămăr
(POZNAȘUL, 1912)

**Materialele din această rubrică au fost publicate în calendarul umoristic
„POSNAȘUL” „(POZNAȘUL)”, care s-a editat la Sibiu
în perioada 1896 - 1917**

Selecția textelor: Ștefan-Cornel Rodean



27.04.1937 - 30.09.2024

Continuă, din păcate, într-un ritm de-a dreptul năucitor, seria trecerii la cele veșnice a membrilor cenaclului nostru! Doar din anul 2007 și până în prezent ne-au părăsit nu mai puțin de 25 de confrăți! După ce, la începutul anului 2023, au decedat doi dintre adevărații „stâlpi” ai grupării noastre (Nicolae Munteanu și Nicolae Mihu), iată că suntem obligați să vorbim la trecut despre un alt cenaclist, foarte important, din „vechea gardă”.

Este vorba despre Sever Purcia.

Originar de pe meleaguri bistrițene (satul Cociu), a venit la Sibiu să studieze teologia, abandonând facultatea după trei ani, apoi a urmat o instituție de formare a asistenților medicali, a lucrat în sistemul medical câțiva ani, pentru ca, în final, să își găsească rostul într-un domeniu care le cuprinde, oarecum pe cele anterioare, dar presupune ridicarea la un nivel și mai înalt a preocupărilor pentru binele semenilor. A urmat, astfel, la Cluj-Napoca, facultatea de psihologie și alte cursuri de perfecționare, apoi doctoratul. A lucrat mulți ani în domeniul protecției sociale și la Inspectoratul Școlar Județean, anii de dinaintea pensionării petrecându-i ca profesor la cea mai mare universitate sibiană.

Ca scriitor, a publicat două romane (remarcabile, în opinia noastră, dar insuficient promovate), multe texte savuroase de proză scurtă și nenumărate epigrame, versuri satirico-umoristice, parodii, toate mustind de umor hâtru, dar inteligent.

A fost membru al Cenaclului Umoriștilor Sibieni „Nicolaus Olahus” din anul 1987, în perioada 2008 – 2023 îndeplinind și funcția de vicepreședinte.

Era un om blând, neconflictual, un excelent interlocutor care – mai ales - știa să asculte. Și, aceste calități nu le-a dobândit neapărat ca urmare a studiilor de psihologie sau a funcțiilor de terapeut și profesor. Așa era firea lui dintotdeauna!

Odihnească-se în pace!

Să ne reamintim de el și citind, alăturat, câteva epigrame din creația sa.

Gerul Bobotezei

Ger cumplit, polei, omături,
Viscolește pe afară,
Doar prin parcul de alături
Trece-agale-un pierde-vară.

Splendoare albastră

Tot privesc neconținut
Valul ce mă fascinează,
Cum se zbate-n infinit
Ca nevasta-mi când parchează.

Reformarea sinistrilor

Că-s pesediști ori peneliști,
Rotim miniștri iar și iar,
Chiar doctori cu economiști
Și câte-un ungur c-un maghiar.

Astrul negru al vieții mele

Nu am zile-ori nopți integre
Cam de când m-am însurat:
Neamul soacrei stă-nșirat
Ca un lanț de... găuri negre.

Alb și negru la starea civilă

Pe când semnez, aud doar șoapte
Că albu-i rochia de-o noapte
Și-apoi, în urma semnăturii,
Rămâne negru-n cerul gurii...

Parodie

Mișu Șt. Popescu se pensionează,
E firesc, momentul emoționează,
Până și colegii plângu-l în tot felul:
Nu mai tragem chiulul,

ni s-a dus modelul!

Redacția

DE TOATE...**Vânător
de trofee**

Văzând-o ca pe un trofeu,
M-am chinuit să nu o scap
Și ne-am luat; acum eu
Am un trofeu... de cerb, pe cap.

Partaj

După câțiva ani, rănită,
Înțeleși, au divorțat;
Ea fiind mai împlinită,
El, în schimb... dator la stat!

**Maniere
comuniste**

Tăceam, deși cuprinși de ură
Și ne-ntrebam cine-i de vină,
De fapt, fiind cu pumnul-n gură,
Noi nu vorbeam cu gura plină.

**Democrație
balcanică**

În trei decenii ce-au trecut,
Am așteptat mereu cu toții
Schimbarea, care-a început
Să vină la pachet cu... hoții!

**Maximilian Opaiț,
Bârlad**

...PENTRU TOȚI**Iarna
nu-i ca vara**

Cum groapa-i plină cu zăpadă,
Conduc ușor pe-această stradă,
Dar nu mai vreau să vină vara:
N-am bani să-mi schimb iar planetara!

**Aleșii
noștri**

Și vine, tot vine alt val
De înși hrăpăreți ce îngroapă
O țară, dar, paradoxal,
Nu intră vreunul la apă...

Epigrama

Distinsă-i fata și frumoasă,
Isteață, dar... alunecoasă,
Căci de n-o știi și n-o cunoști,
Nu se dezbracă pentru proști...

**Dar
de Crăciun**

Nu-ți cer cadouri, Moș Crăciun,
Dar te-aș ruga chiar din Ajun,
De-ți pun sub brad, cum darnic ești,
Facturile, să le plătești!

**Cătălina Orșivschi,
Vama, Suceava**

**RONDELUL
GELOZIEI**

Eu nu doream
să dau de bănuít
Că sunt de gelozie
măcinat
Și, chiar fiind de gânduri
chinuit,
Galant cu soața mea
m-am comportat.

În taină m-am zbătut
și-am pătimít
Și Dumnezeu cunoaște
ce-am răbdat,
Dar nu doream să dau
de bănuít
Că sunt de gelozie
măcinat.

Am un vecin, holtei
și spilcuit,
Ce spinul în aortă
mi-a băgat
Și-aseară, când acasă
am venit,
Mă puse dracul să mă uit
sub pat

Și, uite-așa, am dat
de bănuít.

Florin Rotaru, Buzău

MASCARADA

Hai să vă spun ce este-o mascaradă,
E-un bal mascat la care vin ciudații,
Dansează, beau, se-amuză plini de grații
Într-un palat sau la vreo ambasadă.

Cum lumea a-nceput să cam decadă
Și am ajuns o nație-ntre nații,

Hai să vă spun ce-i azi o mascaradă,
E-un bal ciudat, la care vin mascații.

Alegerile sunt o ambuscadă,
Cu masca stau pe față candidații,
Electoratul e pe post de pradă,
Dar după vot „Jos masca!” în ovații!
Acuma știți ce este-o mascaradă?

Dan Norea, Constanța

ETERNA CĂUTARE

Eterna căutare

Burlacii își tot caută soții
Frumoase, culte, tandre și nurlii,
Dar cel mai mult le caută, frustrați,
Desigur că bărbații însurați!

Astronauți mioritici

Am tot zburat prin galaxii
Pe unde n-au ajuns nici magii,
Dar ne întoarcem la soții,
Că ni s-au terminat posmagii.

Necaz

Am mers să împrumut de la vecină
Un piculeț de sare pentru cină
Și ghinionul m-a lovit, hain:
Deja-l împrumuta pe alt vecin!

Mărturisirea unei neveste

Iubitul meu, un munte de bărbat,
Umblând la mândre tinerele, hoțul,
S-a aciuat la una din alt sat,
Și am rămas ca proasta... doar cu soțul!

Ion Diviza, Chișinău

CATRENE MORTALE

Epitaful unui avocat

Am scos de la pedeapsă firi păgâne,
Pledând cu elocință, cu tupeu;
Acuma sunt în drum spre Rai, rămâne
Să-l mai „convîng” pe bunul Dumnezeu...

Dorita casă la țară

Am vrut căsuța mea, neapărat,
Deci ban cu ban am adunat o viață
Și mi-au ajuns să-mi cumpăr, într-un sat,
Un metru cub, în locul cu verdeață.

Epitaf unui politician

La dricul marelui bărbat
Mulțimi de oameni au venit
Și groapa i-au înconjurat...
Să fie siguri c-a murit.

Alean

Nu mă-ncumetam să mor
De știam ce greu e-n lacră:
A-nceput să-mi fie dor
Până și de mama soacră!

Petru Ioan Gârda, Cluj-Napoca

REBUS ȘI EPIGRAMA

I	D	E	S	E	C	U	T	I
A	E	S	C	D	A	P	E	S
M	S	P	A	I	R	E	M	P
L	L	I	C	E	E	N	L	I
E	D	M	L	I	I	D	G	N
C	U	O	E	Ș	N	L	U	I
Ă	M	V	S	I	C	U	R	S
C	I	E	N	E	O	C	C	N
I	R	N	E	D	N	L	A	U

Pornind din căsuța marcată, pe o cale ușor de aflat, veți citi epigrama „Absențele de la program” de George Petronne.

Nelu Vasile, Turburea, Gorj

ASISTATUL SOCIAL

O, ce bine e când statu'
Îl asistă social!
Vine banul la băiatu'
Fără muncă - și legal.

Ține-i Doamne minunatul
Obicei, că-i ideal!
O, ce bine e când statul
Îl asistă social!

Cu BMW-ul sau Fiatul
El, mânat de-al vieții val,
Și de-a lungul și de-a latul,
Bate lumea-n mod egal.

O, ce bine e cu statul!

Maria Chirtoacă,
Câmpulung, Argeș

DE TOATE...**Sărbătorile la români**

Miroase-a cetină din plin,
A cârnăciori, piftie, șuncă,
Se-anunță sărbători ce vin...
Ce cad în zilele de muncă.

Unui fals politician

Consider că aș fi perfid
De m-aș înscrie-ntr-un partid,
Eu care sunt de modă nouă
Prefer independent... în două!

Dragoste de pompier

Nu mai pot de dragul ei,
Ochii ca două scânteii,
Vorbele-i ies vâlvătaie,
Dragostea... un foc de paie.

Nefericitul

Povestea lui e cam așa,
Pentru acel ce vrea s-o știe:
S-a însurat pe-o vreme rea
Cu-o viitoare rea soție!

Gheorghe Gurău, Galați

...PENTRU TOȚI**Crivățul de la Răsărit**

Vine dinspre Est blestem,
Bate crivățul la uși,
Dar de ger eu nu mă tem
Când el vine fără ruși!

Viscole guvernamentale

Azi, la noi, când peste țară
Mari troiene se aștern,
Vezi, bătuți de vânt, cum zboară
Fulgii... vechiului guvern.

Autocritică

Vrând să spele-al lui obraz
S-a vârat adânc în iaz,
Dar degeaba, întrucât
Apa-i doar până la gât!

Zbor guvernamental

A „zburat” guvernul iară,
Însă nimeni nu e-n doliu,
Fi'ndcă fiecare zboară
Din fotoliu în fotoliu!

Emil Ianuș, Horodnicul de Sus, Suceava

RONDEL DE IARNĂ

Trei luni de iarnă sunt de toate,
Cam din septembrie în mai,
Pe-afară nu prea poți să stai,
Căci soarele-ncălzește-n rate.

Îngheață jarul pe vătrai,
Zăpadă e pe săturate,

Trei luni de iarnă sunt de toate,
Cam din septembrie în mai.

Căldura-i scumpă, din păcate,
Subvenție de vrei să ai,
De la ghișeu îți spune: Stai!
Răbdare, omule, socoate...
Trei luni de iarnă sunt de toate.

Vasile Larco, Iași

MAMA ȘI EPRUBETA

E plină filozofia populară de trimiteri la mamă. Mama e cea mai cea, mama e unică, aoleu ce-mi face mama, haide mă mamă... etc. etc. Pe cale de consecință, e lumea plină și de povești cu mame, cântece cu mame, filme cu mame, picturi cu mame, proverbe cu mame și, desigur,... înjurături cu mame. Căci, se știe, la români înjurătura are rol multiplu, nu numai de jignire, ci și de felicitare (bravo, bă, 'tu-ți ceapa mă-tii!), și de bucurie ('tu-ți ceapa mă-tii, ce bine-mi pare că te văd!), și chiar și altele. Probabil, asta este unul dintre motivele pentru care românii sunt greu de înțeles de către străini. Păi, când îi tragi unui străin o înjurătură de mamă, d-aia de bucurie că-l vezi, el ce înțelege?

N-am întâlnit ceva similar cu trimiteri la tați, sau la bunici, la unchi, la mătuși. Pot să înțeleg absența trimiterilor la bunici, întrucât a trecut prea puțin timp de când am devenit eu însumi bunic și omenirea n-a apucat încă să sedimenteze filozofic trimiterile... la mine. Da', în curând, parcă văd că...

M-am tot întrebat cum o fi apărut discriminarea asta favorabilă mamelor. Am studiat viața de la începuturile începuturilor, încă dinainte de a apărea. Am mers cu studiul până dincolo de viață, chiar. Într-un târziu, am înțeles de ce sunt toate trimiterile numai la mame. Pentru că noi așa ne naștem. Ne naștem cu... mame. Nu ne naștem toți cu păr, nu ne naștem toți cu ochii deschiși, nu ne naștem toți cu IQ cât casa, nu ne naștem cu nicio altă „malformație”, dar toți ne naștem... cu mame. Cel puțin așa stau lucrurile în această etapă a existenței umane.

Sigur, într-un viitor greu vizibil, dar previzibil, totuși, s-ar putea să nu ne mai naștem cu mame, ci cu... eprubete. Atunci, trimiterile nu vor mai fi la mame, ci... la eprubete. „Să vezi ce-mi face eprubeta dacă nu pap tot”, sau „Eprubetă, te rog lasă-mă și pe mine să mă duc cu băieții...” sau „Ce zici eprubetă de fata asta, ți-ar plăcea de noră?” etc. etc. etc. Urmează mersul de mână cu eprubeta, apoi mersul la braț cu eprubeta și căratul eprubetei în cârcă.

Eprubeta va avea și un mare avantaj care derivă din faptul că este... reciclabilă. Spre deosebire de mamă. Căci... **mama, totuși, e NUMAI UNA.**

Marian Ioan, București

CREIONĂRI ÎNCONDEIATE CU PIXUL

- * Dinții, când se supără pe stomac, încep să cadă.
- * Au avut o discuție atât de înflăcărată încât a trebuit să intervină pompierii.
- * Un pion care făcea pe nebunul, după ce a mâncat un cal, a fost declarat regină.
- * Niciun copil nu s-a născut, ci a fost născut.
- * Un mare filozof, fiindcă stătea la coadă, se credea om de rând.
- * Nu te scărpină preventiv unde nu te mănâncă pielea.
- * Când face cumpărături, nu ia restul, fiindcă lui nu-i plac resturile.
- * În copilărie, era foarte primitiv. Zilnic primea câte o bătaie.
- * Distanțele se măsoară în kilometri, dar și în aruncături de băț.
- * Și-a pierdut răbdarea, deci nu va mai mânca răbdări prăjite.
- * Odihna este binevenită și dacă nu ești obosit.
- * Unul era prost cu carul, celălalt cu motocicletă.

Gheorghe Niculescu, Uricani, Hunedoara

ADEVĂRUL ADEVĂRAT

Iubito...
știi un colț de cer
un rai
anume pentru doi
unde nu se cere viză
nici pașaport
nici buletin
doar noi doi să fim
și unde putem
să ne petrecem o veșnicie
amândoi
doar să semnăm
pe propria răspundere
că nici cu gândul nu trădăm
și sincer ne iubim.

Ne va purta
dincolo de zare



În imensitatea siderală
o navă cosmică
cu tot ce ți-ai dorit
vreodată...
nici aeronava lui Iohannis
prezidențială
nu este
și n-a fost
cu ceva mai dotată.

La poarta acestui colț
de cer
cu raiul lui binecuvântat
ne așteaptă...
Detectorul de minciuni...
iar cel ce minte
și nu trece
va fi pe dată aruncat
în noaptea neagră
din stihii
și din genuni.

Iubito...
știi că nu știi
ce se va întâmpla
tu ce zici
ne pregătim de ducă
au ba?...

I. G. Stopița**LA PLECARE**

Puțin mi-a mai rămas de mers
Prin clisa acestei lumi imunde,
Pân' ce din acte voi fi șters
Ca toți plecații spre niciunde.

Neînsemnatu-mi Univers
Al nopții tuci îl va ascunde;
Puțin mi-a mai rămas de mers
Prin clisa acestei lumi imunde.

Prieteni, vă salut c-un vers
De bun rămas, ghicind cam unde
Mă duce-al meu Destin pervers;
Eu cred că-n groapă, nu altunde...

Și ce puțin mai am de mers!

Gheorghe Șchiop**NEVOIE
DE TANDREȚE**

Eu sufletul mi-aș pune să palpите,
Iubita mea, cu părul lung, bălai,
În palma ta, dar am văzut că ai,
Cinci unghii, fioros de ascuțite.

Am observat la ușă un vătrai
Și, sub saltea, o trusă de cuțite,
Cătușe rozosine pregătite
Și mă-nvitai cam insistent la ceai.

Am acceptat, venind la asfințit
Și-n timp ce beam un vin, pe îndelete,
Te-am dezbrăcat și te-am înlănțuit

De pat, dar mă-njurai cumplit, cu sete,
Când în dulap, șocat, eu am găsit,
Un vibrator și-o groază de schelete!

Valentin David

RĂGAZ

Am mers cu traista plină de păcate
La Domnul nostru, că-s umil, sărac
Și n-am mașină în proprietate,
Altfel le aduceam c-un Cadillac.

Triajul ce-l făcuse sfântul Petru
Pe cei bogați i-a și avantajat,
Veneau cu pălăriile de fetru
Și-n mâini purtau o geantă diplomat.

Pe malul apei briza ca o boare
Îi alintă și-i ștampila cu VIP,
Se-mprăștia prin sala de-așteptare
Și consultau computere cu cip,

Să afle ce se-ntâmplă azi prin lume
Și câte milioane-s la mezat,
Copiii dacă au ce să „consume”,
Și-amantele cu cine s-au cuplat.

Era o relaxare generală
Și-n jurul nostru mirosea a brad
Când m-au chemat, spunând că-i traista goală
Și nu pot sta cu ăștia care cad.

Mi-a dat țidulă Sfântul ăsta mare
Să mă întorc la dânsul pe-nserate,
Că nu e loc în Rai și, prin urmare...
Îmi dă răgaz să mai adun păcate.

George Eftimie, Buzău

DIVERSE

Cum se-aude

Peste tot auzi suspine,
Nu mai ești cu viața-n ton,
Viitorul sună bine...
Numai dacă ești afon.

Dialog în casă

În dialogul ce s-a scurs,
Fiind în opoziție,
Nevasta a ținut discurs,
Iar eu... o propoziție.

Nu toți

Fiecare-n viață are
De jucat câte un rol,
Nu toți însă sunt în stare,
Teatrul lor rămâne gol.

Geneză

Eu am fost făcut în glumă
Și, cu mama de acord,
Într-un bulgăre de humă
S-a mai introdus un cord.

Constantin Mîndruță,
Pitești

DUPĂ ÎNC-O BĂTĂLIE

În țara încă fumegândă, cu ciomăgeli la drumul mare,
Cu oase rupte,-amenințări, se duse încă o votare.
Și tot ca-n vechiul obicei, țipând, strigând că s-a furat,
Se stă la pândă după colț, spre a-l pocni pe-ăl vinovat.
Se stă cu sacii plini de voturi, că nicidecum nu-i prima oară,
Să-i dea, spun mulți, lui „neica nimeni”, cum se ședea la rând la moară.
De multe zile, nedormiți, jandarmi, poliție, gonaci,
Prin ordin dat, de pază fac, să nu se scotocească-n saci!
Aleșii vechi ori nou-aleșii, formând un fel de chintă spartă,
Cu toții știu, fiind școliți, că furtul, pe la noi, e artă,
Iar legea-n draga Românie, fiind în carte parafată,
Așa cum știm, este făcută, să fie strașnic încălcată.
Pe străzi, pe sticlele TV, se-arată care-s mafioții,
Și, ca bomboană pe colivă, se-acuză și se strigă: hoții!
Iar cei plătiți ca faraonii să aibă grijă de-astă țară,
Își freacă palmele pe jilțuri, că n-are rost să ias-afară,
Să-i vadă pe-ai de-și dau în cap, că poate-aicea este șarmul,
Să aibă „marfă” de cărat, și taica popa și jandarmul.
Cât timp, pe glia de sub noi, doar pentru unii viața-i roză,
Alegătorule mințit ciolanu-l savurezi din poză.
Deci drag popor, fără răgaz, cu sânge și fără pic de milă,
Nainte dă-i și vei primi, lâng-arpacaș, și o feștilă!

Geo Filiș, Târgu Jiu

NUMĂRATUL CA REMEDIU ÎMPOTRIVA INSOMNIEI

Fiindcă astă-noapte somnul nu da niciun semn că ar avea de gând să mă viziteze, m-am gândit să folosesc o metodă empirică de atragere a lui – număratul.

M-am socotit că ar trebui să număr niște lucruri mai rar uzitate, ceea ce l-ar putea face mai interesant pe cel care îl aștepta și care nu mai venea.

După ce am meditat puțin, m-am hotărât să număr merele pe care le furasem în copilărie de prin pomii concetățenilor mei, mere care erau destule ca să ofere timpul necesar pentru convingerea somnului în a-și face apariția. Dar o întâmplare petrecută la o astfel de acțiune a mea și a unor tovarăși de-ai mei a făcut ca demersul meu pentru chemarea somnului să dea greș. La un moment dat, m-am oprit din numărare, neștiind dacă să număr și merele pe care unul dintre păgubiți ne-a obligat să le mâncăm, după ce le găsisse la noi, drept pedeapsă că i-am golit pomii. Trebuiau considerate mere furate sau mere date cadou?

Am încercat să număr apoi epigramele proaste pe care le-am citit de-a lungul timpului. Erau destule și aveam mult de numărare, creând, astfel, posibilitatea convingerii somnului să mă surprindă printr-o apariție mult așteptată. Dar am ratat și în această situație. Distanța dintre mine și somn s-a făcut și mai mare, când am constatat că cele mai multe dintre aceste creații erau semnate de mine.

Am mai încercat să supun numărării și alte lucruri, dar întotdeauna apărea, pe parcursul activității, câte ceva care îi deturna scopul.

Până la urmă, am ajuns la concluzia că tot cu număratul oilor (procedeu standard despre care auzisem că nu dă greș) voi da lovitură. Dar așa se întâmplă când e să se aleagă praful. Le-am numărare o dată, de două ori, de trei ori, dar de fiecare dată nu-mi ieșea una. Așa m-a prins dimineața. M-am ridicat din pat, am lăsat deoparte toate treburile și am început să-mi caut oile. Voiam ca în noaptea care urma să-mi iasă toate și să pot dormi și eu liniștit...

Gheorghe Enăchescu, Botoșani

HAMLETIANĂ...

Guvernul, lup de-o vreme-ncoace,
Ne vrea-n proțap, că-s vremuri crunte,
Poporul, ca și mieii, tace,
Numai berbecii stau în frunte!

Cu toții am votat schimbarea,
Chiar de-am furat cât a durat,
Cerând răspuns la întrebarea:
Cum e să fii și tu... furat?

Se strâng ca-n stupul de albine,
Numai de luni și până marți;
Să furi un teanc de bani e bine.
Mai rău când trebuie să-mparți.

Nu dați ideile la câini
Și aplicați îndată sfatul:
Spălați-vă, cumiți, pe mâini.
De creier se ocupă statul.

**Grig M. Dobreanu,
Târgu Jiu**



AFORISTICE

XXX

O lumânare-i ca un titirez,
Se-nvârte după clipa cea festivă:
Aici e lumânare de botez,
Aici e lumânare pe colivă.

XXX

Oricine-ai fi, chiar din geneză,
În viața asta prea rapidă,
Tu ai deschis o paranteză
Pe care timpu-o să ți-o-nchidă.

XXX

Destinul te tot mână de la spate
Și viața-ți dirijează-n rău sau bine
Cu unu sau mai multe aparate,
Telecomanda însă nu-i la tine.

XXX

Tu singur poți să te ajuți
Cu ce ai moștenit de veacuri:
Transformă-ți viciul în virtuți
Precum otrava naște leacuri.

XXX

Totuna nu-i când spre mormânt
Te tot târăști pe-acest pământ
Sau zbori spre cer măcar o clipă,
Chiar și c-o singură aripă.

XXX

Nașterea-i proces pe care
Îl câștigă fiecare,
Dar sentința-i, în finală,
Tot pedeapsa capitală.

XXX

Eminescu-nalță piramide,
Versul său – un curcubeu ceresc –
Prin zăpezile de timp deschide
Pârtii pentru neamul românesc.

COLȚUL
LA CARE STAU
BUNICII ȘI NEPOȚII

Un prieten nou

Un pisoi cât ghemotocu',
Slab, în toamnă, zgribulit,
Mieuna, trezind tot blocu'
Ca să fie auzit

Ca puiștii fără mame
Sta ascuns în colțișor
Și striga de frig și foame
Vrând să ceară ajutor

Blând, l-am luat cu mine-n casă,
L-am spălat, l-am încălzit,
L-am dat lapte, brânză grasă
Și în brațe-a adormit

Toți ai mei sunt încântați
C-a venit la noi în prag,
Azi mai am, pe lângă frați,
Încă un prieten drag.

Elis Râpeanu, București

ACUS nr. 1(81)/2025

Mulțumim pentru apariția acestei reviste doamnei **Silvia Macrea**, manager al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale „Cindrelul-Junii” Sibiu, precum și **Cercului Militar din Sibiu**.

Redacția



Nicolaus Olahus (1493 - 1568)

REVISTA „ACUS” ISSN 1843-1712

Redactor-șef: Ștefan-Cornel Rodean

Redactori: Gheorghe Șchiop și Liviu Ceava-Celi

Adresa redacției: Sibiu, Calea Cisnădiei, nr. 86, ap. 24,
cod 550394, tel. 0740052911, 0369424883
e-mail: cornel_rodean@yahoo.com

Tehnoredactare computerizată: Ștefan-Cornel Rodean

Revistă fondată în 2005 de **Nicolae Mihu**,
urmașă a caietului de cenaclu, cu același nume,
realizat de **Nicolae Munteanu** în 1990 - 1991

CENACLUL UMORIȘTILOR SIBIENI „NICOLAUS OLAHUS”

**Ion Brâncuși, Liviu Ceava-Celi, Valentin David, Aurel Domide-Șanțanu,
Ioan Friciu, Octavian-Liviu Hulea, Titus Maiorescu,
Liviu Modran, Teodora Pascale, Romeo Petrașciuc,
Ștefan-Cornel Rodean, Vasile Rusu, Gheorghe Șchiop,
Corneliu Șerban, Nicolae Tudor, Ștefan Vișan, Viorica Voicescu**

Președinte (din 2008): Ștefan-Cornel Rodean

Predecesori la conducerea cenaclului: Naum Smarandache (1975 - 1997),
Viorica Voicescu (1997 - 2000) și Nicolae Mihu (2000 - 2008)